

Wydano 26 marca 1941 r.

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

Nr 28786.

Kl. 57 c, 13/06. 903cl 15704

Tefi-Apparatebau Dr. Daniel K.-G., Kolonia.

**Sposób łączenia dwóch końców filmu dźwiękowego składającego się
ze środkowej warstwy służącej jako nośnik dźwięku
i z dwóch zewnętrznych warstw żelatynowych.**

Zgłoszono 14 grudnia 1937 r.

Udzielono 6 lipca 1939 r.

Pierwszeństwo: 2 stycznia 1937 r. (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu łączenia dwóch końców filmu dźwiękowego, składającego się z warstwy środkowej, służącej jako nośnik dźwięku i dwóch zewnętrznych warstw żelatynowych. Takie połączenie potrzebne jest zwłaszcza do obiegowych filmów dźwiękowych, których końce powinny być ze sobą połączone tak, żeby w miejscu połączenia nie zachodziły boczne szmery zakłócające. Poza tym jest rzeczą pożądaną, aby miejsce połączenia nie przedstawiało większego niż normalnie oporu dla igły narzynającej, gdyż w przeciwnym razie igła narzynająca łatwo będzie się łamała.

Sposób według wynalazku niniejszego

pozwala na połączenie dwóch końców filmu bez szwu, przy czym zarówno warstwa nośna jak i warstwy żelatynowe z obu stron są wszędzie jednakowej długości.

Sposób według wynalazku jest wyjaśniony przy pomocy rysunku.

Taśma filmowa składa się ze środkowej warstwy *a*, służącej jako nośnik dźwięku i wykonanej np. z octanu, azotanu błonnikowego lub wodzianu błonnikowego, i z górnej warstwy żelatynowej *b* oraz dolnej warstwy żelatynowej *c*. Z obu końców błony zdrapuje się warstwę żelatyny aż do nośnika *a*, a mianowicie na jednym końcu górną warstwę *b* a na drugim końcu dolną warstwę *c* (fig. 2). Następnie odsłonie-

te powierzchnie nośnika *a* zwilża się odpowiednim rozpuszczalnikiem, np. octem lodowatym, który powoduje rozmiękczenie i spęczenie masy nośnika dźwięku (fig. 3). Końce taśm filmowych nakłada się następnie na siebie i ściska się tak, żeby powierzchnie warstw żelatynowych zetkniętych ze sobą końców filmu leżały w jednej płaszczyźnie. Należy przy tym uważać, żeby pomiędzy miejscami połączenia warstw żelatynowych pozostała mała przestrzeń, przez którą może być wyciśnięty nadmiar masy nośnika na zewnątrz. Następnie miejsce styku warstw żelatynowych wycina się prawie do środkowej warstwy nośnej (fig. 5), i wypełnia się roztworem żelatynowym, np. roztworem żelatyny w occie, przy czym rozpuszczalnik (ocet lodowaty) rozpuszcza jednocześnie warstwy żelatyny i nośnika, zapewniając w ten sposób ścisłe ich połączenie (fig. 6). Podczas następnego procesu suszenia taśmę w miejscu sklejenia poddaje się łagodnemu ciśnieniu za pomocą szcęk dociskowych, przepuszczających powietrze lub porowatych. W ten sposób zapobiega się kurczeniu się taśmy w miejscu sklejenia podczas suszenia.

Zalety sposobu według wynalazku polegają na tym, że nośnik filmu jest wszędzie równomiernej grubości, wytrzymały mechanicznie i że warstwy żelatynowe dają się łatwo narzynać w miejscu sklejenia, gdyż grubość warstwy w tym miejscu jest ta sama co w miejscach pozostałych. W miejscu sklejenia szew nie jest widoczny.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób łączenia dwóch końców filmu dźwiękowego, składającego się ze środkowej warstwy służącej jako nośnik dźwięku i z dwóch zewnętrznych warstw żelatynowych, znamieny tym, że z obu końców taśmy filmowej zdrapuje się warstwy żelatynowe aż do nośnika, a mianowicie na jednym końcu warstwę górną, a na drugim — dolną, następnie odsłonięte powierzchnie nośnika zwilża się odpowiednim rozpuszczalnikiem, który powoduje rozmiękczenie i spęczenie nośnika, po tym końce filmu nakłada się na siebie i dociska się tak, aby pomiędzy miejscami styku warstw żelatynowych pozostały przedziały, przez które wyciśnięty zostaje nadmiar materiału nośnego, następnie miejsca połączenia warstw żelatynowych wycina się prawie do środkowej warstwy nośnej i wypełnia się roztworem żelatynowym, którego rozpuszczalnik rozpuszcza jednocześnie warstwy żelatyny i nośnika, i wreszcie taśmę w miejscu sklejenia poddaje się podczas suszenia łagodnemu ciśnieniu za pomocą przepuszczających powietrze szcęk dociskowych.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że jako rozpuszczalnik nośnika wykonanego z octanu lub azotanu celulozy stosuje się ocet lodowaty.

T e f i - A p p a r a t e b a u

D. r. D a n i e l K. - G.

Zastępca: inż. B. Müller,

rzecznik patentowy.

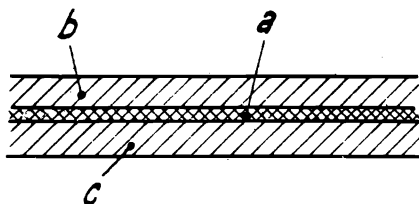


Fig. 1

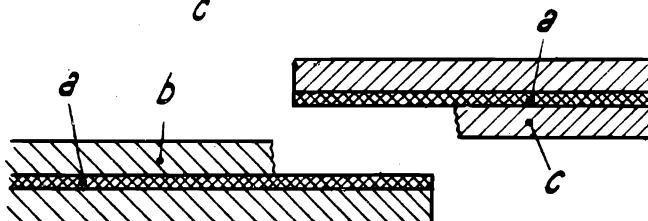


Fig. 2

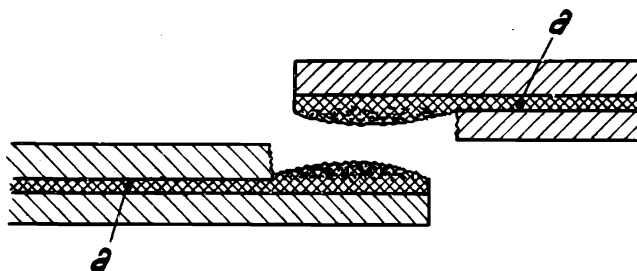


Fig. 3

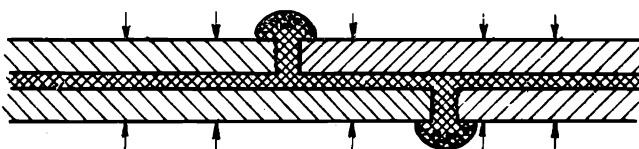


Fig. 4



Fig. 5

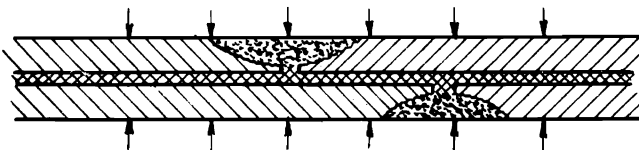


Fig. 6